

II

НЕ ВИДЪ ТИ, какъ градътъ на живитъ
диша съ огнени гърди
и широко всѣка нощъ разлива
свѣтлина отъ електрически звезди.

Ти отмина съ болката по селото,
де отъ свойто майчино сърдце
жива кръвъ си нѣкога прелѣла
на сина си въ детското тѣлце.

Знамъ, не ще се върнешъ никога подъ слънцето,
нѣма да изпиешъ радостта
на прекрасното ни пролѣтно разсъмване
съ жадна и напукана уста.

Ала твойтъ синъ, сестра, ще бжде веселъ
въ новитѣ щастливи времена,
и ще знае, че е твойта кръвъ понесълъ ---
кръвъ отъ мъченицата-жена.